

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.143 van 21 juni 2016
in de zaak A. 209.134/IX-8028**

In zake: Jean VAN LOOCK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom Peeters
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de UNIVERSITEIT ANTWERPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jim Deridder
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 210 A bus 10
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 10 juni 2013, strekt tot de nietigverklaring van:

“Het besluit van het Bestuurscollege van de [Universiteit] Antwerpen van 26 maart 2013, genomen na intern beroep, waarin beslist wordt om de evaluatie ‘onvoldoende’ in het evaluatiedossier van [Jean Van Loock] in graad van beroep te handhaven, alsmede het daaraan voorafgaande besluit van de Evaluatiecommissie van 21 november 2012 waarbij in eerste aanleg besloten werd om aan [Jean Van Loock] de evaluatie ‘onvoldoende’ toe te kennen.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 225.131 van 17 oktober 2013 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen verworpen.

De verzoekende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 13 juni 2016.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tom Peeters, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Jim Deridder, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is sinds 1977 statutair aangesteld als gespecialiseerd medewerker-expert (ATP) aan de Universiteit Antwerpen (UA) en haar rechtsvoorgangers (UIA, UFSIA).

3.2. Zijn leidinggevend en leggen op 10 oktober 2012 aan verzoeker een eindevaluatieverslag met de eindbeoordeling ‘onvoldoende’ voor, dat hij ter kennisname ondertekent; dezelfde dag deelt hij zijn bezwaren ertegen mee.

Op 21 november 2012 hoort de evaluatiecommissie verzoeker en, in afwezigheid van verzoeker, zijn diensthoofd en de leidinggevende. De evaluatiecommissie bevestigt de evaluatie ‘onvoldoende’ van 10 oktober 2012.

3.3. Met een brief van 5 december 2012 wordt aan verzoeker de beslissing van de evaluatiecommissie meegedeeld, zonder dat hem evenwel daarbij het zes bladzijden tellende verslag wordt bezorgd, dat onder meer de weergave bevat van zijn verhoor en van het verhoor van zijn leidinggevende en zijn diensthoofd.

De kennisgevingsbrief vermeldt dat het om een beslissing in eerste aanleg gaat waartegen beroep openstaat bij de beroepscommissie.

3.4. Bij aangetekende brief van 27 december 2012 tekent verzoeker beroep aan tegen de beslissing van de evaluatiecommissie. Eén van de door verzoeker in dit beroep geformuleerde grieven betreft het ontbreken van een samenvatting van de hoorzitting “zodat men niet weet welke elementen bepalend waren en zelfs niet volgens welke normen”; er “mag minstens geweten zijn waar het om gaat”.

Ook de beroepscommissie hoort verzoeker en, in afwezigheid van verzoeker, zijn diensthoofd en de leidinggevende en zij adviseert aan het be-

stuurscollege op 28 februari 2013 “de evaluatie ‘onvoldoende’ van de Evaluatiecommissie van 21 november 2012 te weerhouden” (versta: te handhaven).

Van dit advies wordt (enkel) punt “5.2 Conclusie” aan verzoeker meegedeeld met een e-mail van 13 maart 2012.

3.5. Met een aangetekende brief van 15 april 2013 wordt aan verzoeker medegedeeld dat het bestuurscollege heeft beslist – naar blijkt op 26 maart 2013 – om de evaluatie ‘onvoldoende’ te handhaven. Deze brief luidt:

“Op 28 februari 2013 kwam de Beroepscommissie in vergadering bijeen om conform artikel 43 van het ATP-statuut een gemotiveerd advies te formuleren voor het Bestuurscollege met betrekking tot uw beroep tegen de beslissing van de Evaluatiecommissie van 21 november 2012.

De Beroepscommissie adviseerde om de evaluatie ‘onvoldoende’ te handhaven na de leidinggevende, het diensthoofd en de geëvalueerde te hebben gehoord. De motivering van deze beslissing is verder in dit schrijven opgenomen in de beslissing van het Bestuurscollege.

Gelet op het gemotiveerd advies van de Beroepscommissie van 28 februari 2013 en in toepassing van artikel 44 van het ATP statuut heeft het Bestuurscollege beslist de onderstaande motivering van de Beroepscommissie te volgen en de evaluatie ‘onvoldoende’ te handhaven:

1. Uit de stukken in het dossier blijkt voldoende dat Jean Van Loock op de hoogte was dat zijn leidinggevende en diensthoofd ontevreden waren over zijn matige prestaties en was hij bijgevolg in de mogelijkheid daar verandering in te brengen.
2. De geëvalueerde heeft geen enkel initiatief genomen om doorheen de voorbije jaren mee te evolueren met zijn veranderende werkomgeving. Vanuit zijn generieke functie van gespecialiseerd medewerker-expert kon van hem worden verwacht dat hij nieuwe inzichten zou vergaren en nieuwe ontwikkelingen in het vakgebied zou toepassen.
3. De geëvalueerde heeft geen stappen ondernomen om proactief te werken aan het optimaal inzetten van zijn expertise binnen de Universiteit Antwerpen. Toen betrokkene constateerde dat de relatie met zijn leidinggevende en diensthoofd ernstig ontwricht was, heeft hij enkel afgewacht en geen oplossingen gezocht om de situatie voor hem positief te doen keren via bijvoorbeeld de weg van mutatie.
4. De commissie kan zich echter niet vinden in de bewoordingen ‘weerbarstig’ en ‘begrijpelijk’ in punt 2 van de conclusie van de Evaluatiecommissie.
5. De Beroepscommissie wil het voorstel van de Evaluatiecommissie, om voor de geëvalueerde opnieuw een concreet takenpakket uit te werken, uitbreiden tot het onderzoeken van mogelijke beschikbare functies binnen de ganse faculteit wetenschappen en/of andere departementen binnen de

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. Zoals verzoeker zelf schrijft in zijn inleidend verzoekschrift, bestrijdt hij een “beslissing in eerste aanleg” en een “eindbeslissing”. Voor de Raad van State kunnen echter – hier niet aan de orde zijnde uitzonderingen daargelaten – enkel eindbeslissingen op ontvankelijke wijze worden aangevochten.

Door het georganiseerd administratief beroep uit te putten, is de in eerste aanleg genomen evaluatiebeslissing immers uit het rechtsverkeer verdwenen en is de beslissing van het bestuurscollege in de plaats ervan gekomen.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is, wat de beslissing van de evaluatiecommissie van 21 november 2012 betreft.

Hierna wordt met de bestreden beslissing dan ook nog enkel de beslissing van het bestuurscollege van 26 maart 2013 bedoeld.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. Het eerste middel is genomen “uit de schending van artikel 118 Decreet Universitair Onderwijs, artikel 40 ATP-Statuut, artikel 2-3 van de Wet motivering bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de rechten van verdediging”:

“Doordat de verwerende partij heeft beslist om aan verzoekende partij een evaluatie ‘onvoldoende’ te verlenen
Terwijl, dergelijke evaluatie enkel kan op basis van een toetsing aan een functiebeschrijving en gemaakte afspraken, die in casu ontbreken.”

Verzoeker geeft de volgende toelichting bij het middel:

“26. Het universiteitsbestuur dient overeenkomstig artikel 118 Decreet Universitair onderwijs een evaluatieprocedure vast te leggen met inbegrip van een beroepsmogelijkheid met onafhankelijke beroepsinstanties. De procedure moet de rechten van het personeelslid maximaal waarborgen.

27. Vertrekpunt van iedere evaluatie is de functiebeschrijving, alsook de afspraken die daaromtrent worden gemaakt. Overeenkomstig artikel 40 van het ATP statuut kan het oordeel ‘onvoldoende’ slechts worden toegekend bij ernstige tekortkomingen in de geleverde prestaties, de bereikte resultaten of de wijze van functioneren, afgemeten tegenover de functiebeschrijving en gemaakte afspraken.

28. Het probleem is dat een dergelijke duidelijke functiebeschrijving in casu niet voorligt, en ieder geval dat de evaluatie daaraan niet werd getoetst. In de beslissing van de evaluatiecommissie van 21 november 2012 wordt zelfs het tegendeel erkend, nl. dat er eindelijk werk moet gemaakt worden aan een concrete functieomschrijving. Dit werd zowel door de Beroepscommissie op 28 februari 2013 als door het Bestuurscollege op 26 maart 2013 bevestigd. Het feit dat immers aangedrongen wordt op de opmaak van een concreet takenpakket, is de bevestiging dat het niet bestond. Het is echter pas nadat een concrete en correcte functieomschrijving voorligt, dat er kan worden geëvalueerd. Een functieomschrijving dient niet om pas te worden opgemaakt nadat er al is geëvalueerd.

29. De beslissing van 21 november 2012 vermeldt dat sinds de decretale evaluatie van 2008 verzoekende partij de kans heeft gekregen maar niet heeft genomen, om rekening te houden met de opmerkingen die hij hierover van zijn diensthoofd/leidinggevende kreeg. Er zou echter geen verbetering merkbaar zijn geweest. De beslissing vermeldt echter niet wat de opmerkingen waren en uit welke feiten blijkt dat verzoekende partij in een tijdspanne van vier jaar hieraan geen gehoor heeft gegeven. In de voorliggende stukken werd daar vooraf geen melding van gemaakt, zodat het onmogelijk was om daar een zinnig antwoord op te geven tijdens de hoorzitting. De evaluatie 2008 was trouwens gunstig en niet afkomstig van Prof. K. [J.] die toen geen diensthoofd was. Prof. K [J.] was daar dus niet in betrokken en elk verband ontbreekt. Prof. [R.V.G.] was toen diensthoofd.

30. Dit werd door verzoekende partij ook aangekaart tijdens de zitting voor de Beroepscommissie op 28 februari 2013. Noch het advies van de Beroepscommissie, noch de eindbeslissing van het Bestuurscollege bevat echter enig begin van antwoord op deze opmerkingen.”

6. In de memorie van wederantwoord merkt verzoeker op “dat er geen concrete, individuele functieomschrijving voorligt” en dat deze functieomschrijving en de gemaakte afspraken zich niet in het evaluatiedossier bevonden.

Beoordeling

7.1. Ten tijde van de bestreden beslissing luidt artikel 118 van het toen toepasselijke decreet van 12 juni 1991 ‘betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap’ (het universiteitendecreet), voor zoveel als relevant in deze zaak:

“Het universiteitsbestuur legt een evaluatieprocedure vast met inbegrip van een beroepsmogelijkheid met onafhankelijke beroepsinstanties. De procedure moet de rechten van het personeelslid maximaal waarborgen. Ten minste om de vijf jaar vindt er een evaluatie plaats van de geleverde prestaties, de bereikte resultaten en de wijze van functioneren van elk lid van het administratief en technisch personeel, gerelateerd aan de functiebeschrijving en het functieprofiel. In afwijking van het bepaalde in de eerste volzin moet er evenwel een evaluatie plaatsvinden drie jaar na de eerste aanstelling en na elke benoeming of bevordering.
[...]”

Over de functiebeschrijving en het functieprofiel vermeldt voorts toenmalig artikel 108 van hetzelfde decreet:

“De personeelsformatie van het administratief en technisch personeel omvat het geheel van de betrekkingen uitgedrukt in voltijdse eenheden en de daaraan gekoppelde graden. De leden van het administratief en technisch personeel vervullen de functies en bekleden de in die formatie opgenomen betrekkingen die overeenstemmen met de graad die ze bezitten. Het universiteitsbestuur stelt voor elke functie een functiebeschrijving en -profiel vast.”

7.2. Artikel 40 van het aangevoerde statuut van het administratief en technisch personeel van de Universiteit Antwerpen (ATP-statuut) luidt:

“Ingeval van disfunctioneren van een medewerker, kan een leidinggevende of een diensthoofd een tussentijds evaluatietraject opstarten. Het oordeel ‘ondermaats’ kan worden toegekend wanneer de geleverde prestaties, de bereikte resultaten of de wijze van functioneren beneden de verwachtingen liggen, afgemeten tegenover de functiebeschrijving en gemaakte afspraken. Het oordeel ‘onvoldoende’ kan worden toegekend bij ernstige tekortkomingen in de geleverde prestaties, de bereikte resultaten of de wijze van functioneren, afgemeten tegenover de functiebeschrijving en gemaakte afspraken.”

7.3. In zoverre verzoeker deze bepalingen geschonden acht omdat geen functiebeschrijving voor zijn functie voorhanden zou zijn, mist het middel feitelijke grondslag. Stuk 1 van het administratief dossier is immers de functiebeschrijving van verzoekers functie ‘gespecialiseerd medewerker-expert’.

In zoverre verzoeker deze bepalingen geschonden acht omdat deze functiebeschrijving een ‘generieke’ vorm heeft en niet is gepersonaliseerd, faalt het middel in rechte. Geen van de aangevoerde bepalingen, hiervóór geciteerd, vereist immers een dergelijke gepersonaliseerde functiebeschrijving.

Het gegeven dat een voor verzoeker meer geconcretiseerde en gepersonaliseerde functiebeschrijving mogelijk is en op zeker ogenblik zelfs wenselijk wordt geacht, doet aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

7.4. Uit stuk 29 van het administratief dossier blijkt dat de bedoelde functiebeschrijving op 19 mei 2009 aan verzoeker ter kennis is gebracht – wat verzoeker overigens niet ontkent. De Raad van State ziet niet in hoe verzoeker nadeel zou hebben ondervonden als een afschrift van die tekst zou hebben ontbroken in het evaluatiedossier. In zoverre is het middel onontvankelijk bij gebrek aan belang.

7.5. De grieven met betrekking tot de functiebeschrijving falen. In zoverre wordt het middel verworpen.

8.1. De “rechten van verdediging” zijn, daargelaten een in deze zaak niet bestaand andersluidend voorschrift, niet van toepassing op een evaluatieprocedure.

Gelet op de toelichting die verzoeker geeft bij het middel, moet evenwel het aanvoeren van de schending van de rechten van verdediging in samenhang met het eveneens aangevoerde artikel 118 van het universiteitendecreet zo worden opgevat dat verzoeker hiermee beoogt te verwoorden dat de evaluatie-

procedure, zoals ze is geconcipieerd of zoals ze concreet op hem is toegepast, nalaat “de rechten van het personeelslid maximaal [te] waarborgen”, inzonderheid wat het recht van verzoeker betreft om op nuttige wijze zijn standpunt naar voor te brengen – algemeen beginsel van behoorlijk bestuur – en om nuttig het bij artikel 43 ATP-statuuut bedoelde georganiseerd administratief beroep uit te putten.

8.2. In het administratief dossier zijn afschriften neergelegd, onder meer, van de evaluatie van 2008 die *in globo* gunstig was maar met uitgesproken en gemotiveerde deelbeoordelingen ‘ondermaats’ en ‘onvoldoende’, van e-mails aan verzoeker in de loop van de jaren 2011 en 2012 met betrekking tot verzoekers disfunctioneren, van de neerslag van een ‘doelgesprek’ op 4 juli 2012 over verzoekers tekortkomingen en over prestatiedoelstellingen en van de neerslag van het gesprek op 28 september 2012 in het kader van het voornemen een ‘onvoldoende’ te geven aan verzoeker. Anders dan verzoeker betoogt, zijn in die e-mails en in het zogenaamde ‘doelgesprek’ wel degelijk zeer concrete afspraken terug te vinden. Verzoeker heeft de lijst van prestatiedoelstellingen weliswaar getekend met een “niet akkoord”, maar dit toont wel aan dat hij ze kende. Hij beweert voorts niet dat hij de e-mails niet heeft ontvangen.

Verzoeker kan in redelijkheid dan ook niet staande houden, niet te weten welke opmerkingen zijn diensthoofd of leidinggevende hem ooit hebben gegeven en wat hem zoal werd verweten, laat staan zich hiertegen niet te kunnen verweren.

8.3. De grieven afgeleid uit het vermeende ontbreken van de “gemaakte afspraken” worden verworpen.

9.1. In het advies van 28 februari 2013 weerspreekt de beroepscommissie de klacht met betrekking tot de functiebeschrijving en de gemaakte afspraken met een verwijzing naar de op 19 mei 2009 aan verzoeker meegedeelde generieke functiebeschrijving en naar de doelgesprekken, om dan tot het oordeel

te komen “dat de geëvalueerde voldoende op de hoogte was van zijn functieomschrijving en de verwachtingen die daaruit voortvloeien”.

Het eerste motief van de bestreden beslissing van het bestuurscollege luidt:

“Uit de stukken in het dossier blijkt voldoende dat Jean Van Looock op de hoogte was dat zijn leidinggevende en diensthoofd ontevreden waren over zijn matige prestaties en was hij bijgevolg in de mogelijkheid daar verandering in te brengen.”

Voorts stelt het bestuurscollege:

“Vanuit zijn generieke functie van gespecialiseerd medewerker-expert kon van hem worden verwacht dat hij nieuwe inzichten zou vergaren en nieuwe ontwikkelingen in het vakgebied zou toepassen.”

9.2. De bewering dat noch het advies van de beroepscommissie, noch de bestreden beslissing “enig begin van antwoord [bevat] op deze opmerkingen”, mist feitelijke grond.

9.3. De Raad van State stelt mét verzoeker vast, dat verzoeker de zo-even *sub* 9.1 aangehaalde overwegingen van de beroepscommissie zelf maar voor het eerst heeft kunnen lezen in stuk 20 van het administratief dossier en dat ze hem nooit eerder ter kennis waren gebracht.

Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling *sub* 9.2.

9.4. Zouden deze aan verzoeker voorheen onbekende gegevens voorts reden zijn om alsnog op ontvankelijke wijze het beroep aan te vullen met een nieuw middel of om het eerste middel een bijkomende of nieuwe invulling te geven, dan moet de Raad vaststellen dat verzoeker zulks in zijn memorie van wederantwoord niet heeft gedaan.

10. Het middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

11. Het tweede middel is geput uit de schending “van artikel 118 Decreet Universitair Onderwijs, artikel 41 ATP-Statuut, artikel 2-3 van de Wet motivering bestuurshandelingen alsook de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de rechten van verdediging”:

“Doordat, verwerende partij overgegaan is tot een evaluatie ‘onvoldoende’ zonder de nodige stavingsstukken, Terwijl, verwerende partij, als zij al de mogelijkheid zou hebben om daartoe over te gaan, zij dit enkel kan doen op basis van een evaluatieformulier van de leidinggevende met een uitvoerige motivering, door stukken gestaafd, hetgeen in casu ontbreekt.”

Het middel wordt toegelicht:

“33. Het universiteitsbestuur dient overeenkomstig artikel 118 Decreet Universitair onderwijs een evaluatieprocedure vast te leggen met inbegrip van een beroepsmogelijkheid met onafhankelijke beroepsinstanties. De procedure moet de rechten van het personeelslid maximaal waarborgen.

34. Overeenkomstig artikel 41 van het ATP statuut, is het de taak van de leidinggevende om een evaluatieformulier in te dienen, met een uitvoerige motivering, door stukken gestaafd, om één van beide evaluaties toe te kennen, bij het Departement Personeel & Organisatie.

35. Het evaluatieformulier werd op 10 oktober 2012 opgesteld door Prof. [J.]. Prof. [J.] is echter niet de leidinggevende, maar het departementshoofd. In dit formulier wordt weliswaar een beoordeling opgenomen, maar deze beoordeling wordt niet gestaafd.

36. Er wordt weliswaar verwezen naar een doelgesprek van 4 juli 2012 en naar het evaluatieverslag van 28 september 2012. Maar dat zijn reeds gevolgstukken en geen basisstavingsstukken. Er wordt verder ook verwezen naar ‘diverse e-mails’, maar zonder verdere aanduiding over welke e-mails het gaat, laat staan dat er zou zijn aangeduid hoe deze e-mails de beoordeling zouden staven.

37. Het evaluatieformulier vermeldt niet welke taken verzoekende partij al dan niet tot een goed einde heeft gebracht. Daarop komt Prof. [J.] nochtans reeds tot zijn conclusie dat verzoekende partij zijn opdrachten met weinig zorg of toewijding uitvoert. Vervolgens wordt zonder enige staving gesteld dat Prof. [D.W.] dezelfde ervaring zou hebben meegemaakt. Om dan over te gaan tot de vaststelling dat de taken in aantal en moeilijk-

heidsgraad zijn afgenomen, wat dan de schuld van verzoekende partij zelf zou zijn. Daarmee worden de zaken echter omgedraaid.

38. Het evaluatieformulier is aldus niet meer dan een standpunt, maar geen gestaafde beoordeling zoals het ATP-reglement voorschrijft.

39. In het kader van de beslissing van de Evaluatiecommissie van 21 november 2012, van de Beroepscommissie van 28 februari 2013, en van het Bestuurscollege van 26 maart 2013 werd deze problematiek niet eens behandeld. Zij was nochtans telkens uitdrukkelijk door verzoekende partij aangekaart. Het is zelfs niet duidelijk of het Bestuurscollege, dat de uiteindelijke beslissing heeft genomen, meer informatie heeft gekregen dan het advies van de Beroepscommissie.”

Beoordeling

12. Verzoeker parafraseert in zijn toelichting artikel 118 van het universiteitendecreet, zonder echter aan te geven waarin de concrete schending ervan bestaat. De rechten van verdediging zijn, behoudens uitdrukkelijk voorschrift, niet van toepassing op een evaluatieprocedure. Ten slotte wordt de aangevoerde schending van deze rechten van verdediging, in samenhang met artikel 118 van het universiteitendecreet eventueel opgevat zoals is verwoord *sub* 8.1, door verzoeker niet *in concreto* uitgewerkt – tenzij hij ermee de schending van artikel 41 ATP-statuut bedoelt, waarop hierna wordt ingegaan.

In zoverre is het middel onontvankelijk.

13. Artikel 41 ATP-statuut luidt:

“Indien de leidinggevende of het diensthoofd meent dat aan deze medewerker een beoordeling ‘ondermaats’ of ‘onvoldoende’ dient te worden toegekend, voert hij/zij hierover een gesprek met de medewerker, in aanwezigheid van een medewerker van het Departement Personeel & Organisatie. De neerslag van dit gesprek wordt samen met het eventuele bezwaarschrift van de medewerker in het evaluatiedossier opgenomen. Vervolgens dient de leidinggevende een evaluatiedossier in, met een uitvoerige motivering door stukken gestaafd, om één van beide evaluaties toe te kennen, bij het Departement Personeel & Organisatie.”

14. De verwerende partij antwoordt op dit middel in de memorie van antwoord (voetnoten weggelaten):

“Deze voorschriften werden integraal nageleefd. Met verzoeker werd een gesprek gevoerd op 28 september 2012, in aanwezigheid van mevrouw [...] van het voormelde departement. De neerslag van dit gesprek werd in het dossier opgenomen. Het evaluatiedossier werd opgemaakt op 10 oktober 2012. Dat dit gebeurde door prof. [J.] is naar oordeel van verwerende partij geen onregelmatigheid in het licht van artikel 41 en ook verzoeker verbindt er niet dat rechtsgevolg aan. Verzoeker bevestigt ook dat het evaluatiedossier een motivering bevat, zodat de formele motiveringsplicht evenmin geschonden kan zijn – uit het desbetreffende stuk blijkt overigens dat deze motivering concreet, specifiek en omstandig is. Verzoeker verwijt dat het evaluatiedossier niet door stukken gestaafd is. Dit is onjuist: er wordt uitdrukkelijk verwezen naar het verslag van het doelgesprek van 4 juli 2012, het verslag van het evaluatiegesprek van 28 september 2012 en diverse e-mails. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt zijn dit niet slechts ‘gevolgstukken’ – het is voor verwerende partij overigens geheel onduidelijk op welke grond het door verzoeker ogenschijnlijk nogal kunstmatig gemaakte onderscheid is gesteund – maar relevante en rechtstreeks aan de evaluatie gelieerde documenten. Uit deze stukken blijkt wel degelijk welke taken verzoeker niet tot een goed einde bracht.”

15. In repliek op dit betoog handhaaft verzoeker in zijn memorie van wederantwoord als grieven, en enkel, dat de evaluatie niet uitgaat van de leidinggevende en dat het evaluatieformulier niet gestaafd is.

16. De voor deze evaluatieprocedure relevante bepalingen van het ATP-statuut – de artikelen 40, 41, 42 en 43 – vermelden steeds samen het diensthoofd en de leidinggevende, behoudens waar artikel 42 enkel de leidinggevende vermeldt voor het indienen van het evaluatieformulier. Het in die ene zin onvermeld laten van het diensthoofd laat zich volgens de Raad van State als een verschrijving begrijpen. Overigens is het departementshoofd weliswaar ten overstaan van verzoeker niet de rechtstreeks leidinggevende, maar wel óók een hiërarchisch meerdere. Hij staat in de hiërarchie boven de rechtstreeks leidinggevende en de ambtelijke communicatie hoort dus langs hem te verlopen. Bovendien heeft het cruciale evaluatiegesprek plaatsgevonden met zowel de leidinggevende als het departementshoofd, zijn beiden tot tweemaal toe gehoord in de beroepsprocedure en blijkt uit niets dat de leidinggevende het ánders zou hebben willen zien dan het departementshoofd. De Raad ziet bijgevolg niet welk nadeel verzoeker zou heb-

ben geleden bij het feit dat het evaluatieformulier door het departementshoofd is ingediend.

17.1. In het advies van de beroepscommissie van 28 februari 2013 verwoordt deze commissie als haar mening:

“dat het evaluatieformulier voldoende onderbouwd is met stukken die de beslissing om geëvalueerde een beoordeling onvoldoende te geven, staven. Deze stukken maken deel uit van het evaluatiedossier dat overeenkomstig art. 42 van het ATP-statuuat aan de leden van de Evaluatie- en Beroepscommissie werd voorgelegd.”

17.2. Dit weerlegt de grief van verzoeker, dat “deze problematiek” in de beroepsprocedure “niet eens behandeld” is.

17.3. De Raad van State valt de beroepscommissie voorts bij, dat het verslag van het doelgesprek van 4 juli 2012 en het verslag van het evaluatiegesprek van 28 september 2012 en de e-mails volstaan om te voldoen aan het voorschrift “door stukken gestaafd”, bedoeld in artikel 41 ATP-statuuat. Deze stukken staven dat de voorgeschreven procedure van artikel 41 is gevolgd en ze bevatten de nodige elementen om de redenen voor de voorgestelde evaluatie inzichtelijk te maken. In zoverre die verslagen refereren aan het disfunctioneren van verzoeker, moet artikel 41 niet zo worden uitgelegd dat het evaluatieformulier nogmaals de stukken die reeds in het evaluatiedossier of het personeelsdossier van verzoeker rusten, moet hernemen.

Anders dan verzoeker betoogt, is het verslag van het gesprek van 28 september 2012 of het evaluatieformulier voorts allermindst de weergave van een louter subjectief standpunt van de leidinggevende of het diensthoofd. Het betreft zeer concreet vastgelegde werkafspraken en een gedetailleerde bespreking welke ervan wel en welke niet door verzoeker werden uitgevoerd. Het zijn vaststellingen die verifieerbaar en in voorkomend geval weerlegbaar zijn.

18. De aangevoerde schending van de formelemotiveringsplicht wordt door verzoeker niet afzonderlijk uitgewerkt. Haar beoordeling valt dus samen met wat hiervóór is overwogen.

19. Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

20. Een derde middel is geput uit de schending van artikel 72 ATP-statuut:

“Doordat de evaluatie plaatsvond op basis van opdrachten die zich dienen te situeren op het niveau van de betrokken ambtenaar
Terwijl verzoekende partij alles behalve geconfronteerd werd met opdrachten die zijn capaciteiten en niveau respecteren.”

Toelichting van het middel:

“42. In artikel 72 van het ATP statuut staat vermeld dat diensthoofden en leidinggevenden aanspreekbaar en loyaal zijn tegenover de medewerkers, die worden ingezet zodat hun competenties maximaal benut worden.

43. Prof. [K.J.] heeft zelf erkend in het evaluatieformulier van 10 oktober 2012 dat de opdrachten zich zelden situeerden op het niveau van een industrieel ingenieur maar dikwijls op het niveau van een uitvoerend technisch personeelslid. Wanneer zulks uit de feiten blijkt en verwerende partij dit aldus zelf erkend heeft, moet dit gegeven niet verder worden onderzocht en toegelicht.

44. Wanneer de leidinggevende of het departementshoofd zelf meent dat de opdrachten beneden de competenties liggen van verzoekende partij is hier duidelijk een inbreuk gepleegd op aangehaalde bepaling.

45. Aan verzoekende partij wordt blijkbaar verboden om te melden dat de weinig verstrekte opdrachten niet deugen. Het is alleszins niet aan het diensthoofd, om daarop dan te reageren met een negatieve evaluatie. Veeleer had er dan een dialoog moeten ontstaan om dit te bespreken. Daarnaar werd echter niet gehandeld.

46. Hoewel verzoekende partij dit duidelijk had aangekaart naar aanleiding van de beslissing van de Evaluatiecommissie van 21 november 2012, en de Beroepscommissie van 28 februari 2013, is daarover niets terug te

vinden in die beslissingen en evenmin in de beslissing van het Bestuurscollege van 26 maart 2013.”

Beoordeling

21. Artikel 72 ATP-statuut luidt:

“Diensthoofden en leidinggevendenden zijn aanspreekbaar en loyaal tegenover de medewerkers, die worden ingezet zodat hun competenties maximaal worden benut. Diensthoofden en leidinggevendenden verschaffen de nodige informatie en middelen aan hun medewerkers om hun functie naar behoren te kunnen uitvoeren.”

22.1. Tijdens zijn verhoor door de beroepscommissie verklaart verzoeker zelf, onder meer, “dat zijn kennis van elektronica ondertussen wat achterhaald is en dat de toestellen waar hij vroeger mee werkte niet vaak meer worden gebruikt”. De beroepscommissie “noteert dat uit de stukken die het dossier uitmaken en uit het verhoor van partijen voldoende blijkt dat de taken van Jean Van Loock doorheen de jaren beperkt werden omwille van het ondermaats presteren van betrokkene [en dat] de taken van betrokkene ook onder professor [V.G.] niet van het niveau waren dat van een gespecialiseerd medewerker-expert mag worden verwacht”.

Verzoeker heeft, nadat hij van dit stuk kennis kreeg bij neerlegging in het administratief dossier, geprotesteerd tegen de laattijdige kennisgeving ervan maar hij heeft deze overwegingen ten gronde onbesproken gelaten in zijn memorie van wederantwoord.

22.2. Hoe dan ook, zelfs in de hypothese dat verzoeker beneden zijn competentieniveau werd ingezet én in de veronderstelling dat dit zou strijden met artikel 72 ATP-statuut, kan dit de regelmatigheid van de evaluatie die is gesteund op verzoekers functioneren niet aantasten.

Voorts is die evaluatie niet gesteund op het feit dat verzoeker aan de kaak zou hebben gesteld dat zijn talenten niet overeenkomstig artikel 72

ATP-statuuat werden gemaximaliseerd. Wat hem onder meer wordt verweten is dat hij de hem toegewezen opdrachten zelf in vraag stelt, dat hij meer technische, gespecialiseerde taken weigert uit te voeren en dat – en hoe – hij zijn taken niet tot een goed einde brengt.

23. Het middel kan niet tot de gevraagde nietigverklaring leiden.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

24. Het vierde middel is genomen “uit de schending van artikel 159 van de Grondwet, artikel 118 Decreet Universitair Onderwijs, artikel 2-3 van de Wet motivering bestuurshandelingen alsook de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder hoorplicht (‘audi et alteram partem’) en de onpartijdigheidsplicht”:

“Doordat het Bestuurscollege van verwerende partij is overgegaan tot de eindbeslissing van handhaving van de evaluatie ‘onvoldoende’, nadat verzoekende partij eerst werd gehoord door de Beroepscommissie, Terwijl, eerste onderdeel, voorafgaand aan horen van verzoeker eerst de leidinggevende en het departementshoofd werden gehoord, afzonderlijk en in afwezigheid van verzoekende partij, zonder dat verzoekende partij mocht vernemen wat aldaar werd gezegd, laat staan dat hij daarop zou hebben kunnen reageren, Terwijl, tweede onderdeel, verzoekende partij niet gehoord werd door het Bestuurscollege, dat uiteindelijk heeft beslist, en er niet eens blijkt dat de argumenten van verzoekende partij aan dit Bestuurscollege werden voorgelegd; En terwijl, derde onderdeel, zowel de Beroepscommissie in zijn advies van 28 februari 2013 als het Bestuurscollege in zijn eindbeslissing van 26 maart 2013 nagelaten hebben om met de argumenten van verzoekende partij rekening te houden, laat staan te beantwoorden, zelfs niet op basis van een vermelding dat de argumentatie van verzoekende partij irrelevant zou zijn.”

Toelichting van het middel in al zijn onderdelen:

“49. Het universiteitsbestuur dient overeenkomstig artikel 118 Decreet Universitair onderwijs een evaluatieprocedure vast te leggen met inbegrip van een beroepsmogelijkheid met onafhankelijke beroepsinstanties. De procedure moet de rechten van het personeelslid maximaal waarborgen. Deze rechten werden echter maximaal geschonden. De argumentatie van verzoekende partij, hoewel ter zake dienend, werd gewoon genegeerd.

50. Overeenkomstig artikel 43 ATP-statuut is de Beroepscommissie gehouden om binnen de twee maanden na ontvangst van het beroepsschrift van het personeelslid een gemotiveerd advies te formuleren voor het Bestuurscollege. Daar waar verzoekende partij beroep had ingesteld op 27 december 2012, werd verzoekende partij pas gehoord op 28 februari 2013, d.i. in het beste geval op de laatst nuttige dag. Het is bijzonder twijfelachtig hoe de Beroepscommissie dan binnen de termijn nog een beslissing kon nemen, en daarbij rekening houden met de argumentatie van verzoekende partij. Tenzij de beroepscommissie een besluit zou nemen waarbij de argumentatie van verzoekende partij gewoon zou worden genegeerd. Dit laatste is dan ook gebeurd. De beroepscommissie heeft blijkbaar nog op de zelfde datum van 28 februari 2013 een beslissing genomen, zoals blijkt uit de kennisgeving van 13 maart 2013. De opmerking van verzoekende partij, zoals meegedeeld in de verweernota die op 28 februari 2013 werd voorgelegd, werd daarbij gewoon genegeerd. Alle andere argumenten eveneens.

51. Niet alleen heeft de Beroepscommissie alle argumentatie van verzoekende partij gewoon genegeerd. Verzoekende partij mocht niet vernemen wat de leidinggevende en het departementshoofd aan de Beroepscommissie hebben verteld. Zij werden voordien apart gehoord. Verzoekende partij mocht daar niet bij zijn. Er werd aan verzoekende partij geen PV van dat verhoor voorgelegd, op basis waarvan verzoekende partij zich kon verdedigen. Er is nochtans nergens voorzien in het ATP-statuut dat het personeelslid enkel afzonderlijk kunnen worden gehoord. De eerdere zitting voor de Evaluatiecommissie van 21 november 2012 was op identieke wijze verlopen en was dus behept met hetzelfde euvel.

Het gevolg daarvan was, dat deze hoorzittingen dan vervolgens aldus verliep, dat het disfunctioneren van verzoekende partij als axioma werd aanvaard, waarbij hem enkel nog de vraag werd gesteld wat hij had gedaan of nog zou doen om daaraan te verhelpen. De rest was van geen tel. En zo blijkt het dan vervolgens ook uit het advies dat de Beroepscommissie dan heeft verstrekt.

52. Het is uiteindelijk echter niet de Beroepscommissie die beslist, maar wel het Bestuurscollege. Indien het bestuurscollege de instantie is die uiteindelijk op gemotiveerde wijze overeenkomstig artikel 44 de eindbeslissing dient te nemen, dan past het dat het ook deze instantie is, die verzoekende partij hoort. In casu is dit niet gebeurd. Erger nog: wat verzoekende als argumenten had aangevoerd voor de Beroepscommissie, werd na het volledig negeren daarvan door deze Beroepscommissie dan vervolgens

per definitie ook volledig genegeerd door het Bestuurscollege, dat enkel kennis heeft gekregen van het advies van de Beroepscommissie.

53. Op die manier werd de inbreng van verzoekende partij in de gehele procedure tot nul herleid. Zijn standpunten en argumenten worden compleet over het hoofd gezien. De afloop van de procedure stond van in het begin vast, nog vooraleer verzoekende partij enige inbreng had. Er werd zelfs geen poging ondernomen om te doen uitschijnen dat dit wel zo was. Er werd niet eens gesteld dat de argumentatie van verzoekende partij verworpen werd.”

25. In de memorie van antwoord weerspreekt de verwerende partij het eerste middelonderdeel als volgt (voetnoten weggelaten):

“Dit leidt niet tot een onregelmatigheid, aangezien geen enkel rechtsbeginsel voorschrijft dat een dergelijk tegensprekelijk debat zou moeten worden gehouden, noch volgt dit uit een bepaling van het ATP-statuuut. Illustratief verwijst verwerende partij inzake de hoorplicht naar de vaste rechtspraak van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen: een tegensprekelijk debat waarbij de student en de examinator wiens quoterings wordt betwist met elkaar worden geconfronteerd, maakt geen deel uit van het beginsel van de hoorplicht. Evenmin is vereist dat diegenen die worden gehoord kennis moeten hebben van elkaars standpunten.”

Over het derde middelonderdeel antwoordt de verwerende partij:

“In een derde middelonderdeel werpt verzoeker op dat het bestuurscollege bij het nemen van de tweede bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met de standpunten van verzoeker. Dit is onjuist. Het bestuurscollege heeft zich na kennisname van het volledige dossier aangesloten bij het gemotiveerde advies van de beroepscommissie. Daarbij moet worden opgemerkt dat het advies van de beroepscommissie automatisch aan het bestuurscollege wordt overgemaakt, zodat verzoeker met het oog daarop geen verzoekschrift diende neer te leggen en er derhalve ook geen nota met kritiek op het advies van de beroepscommissie voorligt, waarop het bestuurscollege dan nog afzonderlijk zou moeten antwoorden.”

26. In zijn laatste memorie herhaalt verzoeker dat hij geen kennis had van stuk 20 van het administratief dossier – het volledige advies van de beroepscommissie, met daarbij aangehecht een nota van twee professoren C.V.A. en F.B. – en betoogt verzoeker dat de essentie is dat hij de kans moet krijgen om

te reageren op wat de leidinggevende en het departementshoofd aan de beroepscommissie hebben verteld:

“Wanneer verzoekende partij daarover niets mag vernemen (verzoekende partij heeft het stuk 20 van het bundel van verwerende partij maar ter kennis gekregen door de procedure voor de Raad van State), is de hoorplicht geschonden.”

27. De verwerende partij dupliceert in haar laatste memorie:

“dat een tegensprekelijk horen van de betrokkene en getuigen enkel is voorgeschreven wanneer het gaan om de rechten van verdediging – dus om een tuchtzaak – en niet om een andere procedure zoals een evaluatie. Verzoeker bevestigt dat overigens in zijn laatste memorie. Evenmin noopt enig beginsel van behoorlijk bestuur ertoe dat verzoeker kennis neemt van wat getuigen hebben verklaard alvorens hijzelf standpunt inneemt. Ook dat maakt geen deel uit van de hoorplicht.”

Beoordeling

28. In de memorie van antwoord werpt de verwerende partij op dat uit het middel “nergens blijkt welke beslissing verzoeker in strijd acht met een hogere rechtsnorm, noch welke rechtsnorm dat zou zijn en waarom de Raad van State artikel 159 van de Grondwet zou moeten toepassen”. Verzoeker weerlegt deze terechte vaststelling niet in de memorie van wederantwoord.

Verzoeker geeft ook niet de minste toelichting omtrent de aangevoerde schending van het onpartijdigheidsbeginsel.

In zoverre is het middel niet ontvankelijk.

29. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 118 van het universiteitendecreet en van de hoorplicht en de rechtsspreuk *audi et alteram partem*, wordt dit door de Raad van State zo begrepen, dat verzoeker hiermee beoogt te verwoorden dat de evaluatieprocedure, zoals ze is geconcipieerd of zoals ze concreet op hem is toegepast, nalaat “de rechten van het personeelslid maximaal [te] waarborgen”, inzonderheid wat het recht van verzoeker betreft om

op nuttige wijze zijn standpunt naar voor te brengen – algemeen beginsel van behoorlijk bestuur – en om nuttig het bij artikel 43 ATP-statuut bedoelde georganiseerd administratief beroep bij de beroepscommissie en het bestuurscollege uit te putten.

In dit verband moet erop worden gewezen dat in de hoorplicht weliswaar normatief is voorzien in het ATP-statuut, maar dat ze ter voldoening van artikel 118 van het universiteitendecreet niet met minder waarborgen mag worden omgeven dan die welke het bestuur dient na te leven op grond van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht.

30.1. De naleving van de hoorplicht vereist niet noodzakelijk een tegensprekelijk debat. Het enkele feit dat de beroepscommissie getuigen heeft gehoord in afwezigheid van verzoeker schendt bijgevolg niet dit beginsel.

In zoverre faalt het eerste middelonderdeel.

30.2.1. De hoorplicht vereist wel dat verzoeker nuttig zijn standpunt naar voren kan brengen. Opdat dit effectief ‘nuttig’ kan gebeuren, is onder meer vereist dat hij in staat is kennis te nemen van alle feitelijke gegevens waarop het bestuur zijn beslissing kan steunen, zodat hij zijn visie kan geven over de waarachtigheid van de feiten en over de vraag of ze de voorgenomen beslissing in rechte kunnen dragen. De betrokkene kan zijn standpunt immers slechts ‘nuttig’ uiteenzetten als hij voorafgaandelijk kennis krijgt van de maatregel die wordt overwogen en van de motieven die het bestuur ertoe aanzetten om de maatregel in overweging te nemen en indien hij inzage krijgt in het volledige dossier dat aan de beslissende overheid wordt overgelegd, zodat hij met betrekking tot elk van de bestanddelen ervan zijn standpunt kenbaar kan maken.

Deze invulling van het beginsel van de hoorplicht mag vaste rechtspraak heten en is meer bepaald met betrekking tot evaluaties nog recent in

herinnering gebracht door de Raad van State in zijn arrest nr. 226.575 van 27 februari 2014, waarin de Raad overwoog:

“De hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel houden voor het bestuur de verplichting in dat het te evalueren personeelslid wordt gehoord en dat dit op een nuttige wijze zijn standpunt kan doen kennen aan de overheid die bevoegd is om de evaluatiebeslissing te nemen. Daartoe is in principe vereist dat de betrokkene kennis had van het volledige dossier betreffende zijn evaluatie ‘onvoldoende’, met inbegrip van eventuele getuigenissen waarop de bestreden beslissing gesteund is. Dit geldt tevens voor eventuele nieuwe gegevens die dateren van nadat het personeelslid werd gehoord, voor zover de bestreden beslissing er mede op gesteund is.”

30.2.2. Toegepast op deze zaak moet worden vastgesteld dat de beroepscommissie het nodig, minstens nuttig vond om de leidinggevende en het departementshoofd te horen. Dit horen kon bijgevolg nieuwe inzichten opleveren of aanvullende feiten naar voren brengen of nog anderszins bijkomende elementen aanbrengen die tot het advies van de beroepscommissie hebben bijgedragen en er tot motief van hebben geleid. Dan moest verzoeker met inachtneming van de hoorplicht de gelegenheid gegeven zijn, om zijn visie op die gegevens eveneens aan de beroepscommissie voor te leggen. Het ATP-statuuut sluit dit niet uit.

Niet enkel is met deze personen een uitvoerige hoorzitting gehouden, maar bovendien is door hen een bijkomend stuk neergelegd – een onge-dateerd en niet ondertekend stuk dat zou uitgaan van twee andere professoren over de passieve houding van verzoeker – waarvan niet blijkt dat het ooit aan verzoeker is voorgelegd en waarop de beroepscommissie niettemin heeft gesteund, zoals de verwerende partij zélf argumenteert in haar memories.

De beroepscommissie verwijst in haar advies naar het verhoor van “partijen” en steunt haar conclusie uitdrukkelijk mede op “de hoorzitting van de leidinggevende [en] het diensthoofd”.

Die nota en die verklaringen met betrekking tot zijn functioneren waren echter voor verzoeker nooit voor weerlegging vatbaar.

30.2.3. Het eerste middelonderdeel is gegrond, voor zover verzoeker aanvoert dat artikel 118 van het universiteitendecreet en de hoorplicht zoals weergegeven in de spreuk *audi et alteram partem* zijn geschonden omdat hij op de verklaringen van de leidinggevende en van het departementshoofd en op de bij het advies van de beroepscommissie aangehechte nota van twee andere professoren niet heeft kunnen reageren.

31.1. Het hiervóór geciteerde artikel 118 van het universiteitendecreet bepaalt dat het universiteitsbestuur een evaluatieprocedure vastlegt “met inbegrip van een beroepsmogelijkheid” en een procedure die “de rechten van het personeelslid maximaal moet waarborgen”. Ter uitvoering hiervan regelt het ATP-statuut de rechten van het personeelslid, door hem in de beroepsprocedure de gelegenheid te geven om zijn bezwaren zowel schriftelijk voor te leggen als ze mondeling toe te lichten bij de beroepscommissie. Het ATP-statuut vereist niet dat ook het bestuurscollege het betrokken personeelslid in persoon hoort.

Ook de hoorplicht die aanvullend geldt als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, vereist niet dat verzoeker in persoon moet kunnen verschijnen voor het bestuurscollege.

Dat “niet eens blijkt dat de argumenten van verzoekende partij aan dit Bestuurscollege werden voorgelegd” is een loutere bewering die daarenboven feitelijke grondslag mist, gelet op de uitgeschreven weerlegging in het advies van de beroepscommissie van de door verzoekers raadsman neergelegde conclusies.

31.2. Het tweede middelonderdeel faalt.

32.1. De verplichting om een bestuurshandeling te motiveren houdt niet in dat de overheid alle aangevoerde argumenten dient te weerleggen. De formelemotiveringsplicht vereist een positieve motivering en de bestreden beslissingen.

sing voldoet hieraan, aangezien ze de redenen aangeeft waarom verzoeker een evaluatie ‘onvoldoende’ krijgt.

Het bestuurscollege heeft voorts, door zich aan te sluiten bij het advies van de beroepscommissie, zich gedistantieerd van de argumenten van verzoeker.

Indien verzoeker meent dat niettemin bepaalde van zijn argumenten – begrijp: andere argumenten dan zijn grief over de hoorplicht, die bij het eerste middelonderdeel is onderzocht – niet waren ontmoet in het advies van de beroepscommissie en toch zo een doorslaggevend belang hadden, dat het bestuurscollege er uitdrukkelijk had moeten op ingaan, dan lag het op zijn weg die argumenten aan te duiden. Ook nadat hij kennis krijgt van stuk 20 van het administratief dossier laat hij na dit te doen. Een loutere, algemene opmerking dat op zijn argumenten niet wordt geantwoord volstaat niet om een schending van de formelemotiveringsplicht aan te tonen.

32.2. Ook het derde middelonderdeel faalt.

33. Het middel is deels gegrond, in de *sub* 30.2.3 aangegeven mate; het wordt voor het overige verworpen,

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

34. Het vijfde middel is geput uit de schending “van artikel 2-3 van de Wet motivering bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel”:

“Doordat, verwerende partij aan verzoekende partij een evaluatie ‘onvoldoende’ werd toegekend,
Terwijl, zelfs al zou men van mening zijn dat verzoekende partij geen gunstige evaluatie kon krijgen, niet blijkt waarom dit dan diende te resul-

teren in een evaluatie ‘onvoldoende’ en niet in een evaluatie ‘ondermaats’.”

Toelichting van het middel:

“56. Overeenkomstig artikel 40 e.v. ATP-statuut, kan een disfunctioneren van een medewerker aanleiding geven tot een beoordeling ‘ondermaats’ of een beoordeling ‘onvoldoende’.

Het oordeel ‘ondermaats’ kan worden toegekend wanneer de geleverde prestaties, de bereikte resultaten of de wijze van functioneren beneden de verwachtingen liggen, afgemeten tegenover de functiebeschrijving en gemaakte afspraken.

Het oordeel ‘onvoldoende’ kan worden toegekend bij ernstige tekortkomingen in de geleverde prestaties, de bereikte resultaten of de wijze van functioneren, afgemeten tegenover de functieomschrijving en gemaakte afspraken.

Het oordeel ‘ondermaats’ is dus een lichtere vorm van negatieve beoordeling in vergelijking tot het oordeel ‘onvoldoende’.

57. Verzoekende partij heeft nooit eerder een beoordeling ‘onvoldoende’ gehad, zelfs geen beoordeling ‘ondermaats’. Verzoekende partij had dit ook aangevoerd in het verweer.

58. In de gegeven omstandigheden is het kennelijk onredelijk, om in dat geval, zonder toelichting of gemotiveerde basis, een eindbeoordeling ‘onvoldoende’ toe te kennen.

59. Minstens bevat de bestreden beslissing wat dat betreft geen motivering, op grond waarvan kan nagegaan worden waarom verwerende partij toch van mening zou zijn dat een beoordeling ‘onvoldoende’ in de gegeven omstandigheden verantwoord zou zijn.”

Beoordeling

35. De formelemotiveringsplicht schrijft een positieve motivering voor: het bestuur moet de redenen uiteenzetten waarom verzoeker de evaluatie ‘onvoldoende’ krijgt. Een uitdrukkelijke motivering waarom verzoeker geen andere, inzonderheid de evaluatie ‘ondermaats’ krijgt, is door de aangevoerde formelemotiveringswet niet vereist.

Door van het tegendeel uit te gaan, faalt het middel naar recht.

36. Een evaluatie heeft telkens betrekking op een welomschreven periode en het presteren van een werknemer kan evident verschillen in vergelij-

king met vroegere periodes. Het ATP-statuuat schrijft niet voor dat slechts een ‘onvoldoende’ mag worden gegeven nadat eerst, als ware het bij wijze van waarschuwing, een ‘ondermaats’ is toegekend.

Het enkele feit dat een personeelslid een evaluatie ‘onvoldoende’ krijgt terwijl datzelfde personeelslid tijdens voorbije evaluatieperiodes niet ongunstig is geëvalueerd, schendt niet het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel.

Door van het tegendeel uit te gaan, faalt het middel naar recht.

37. Het middel is ongegrond.

VI. Kosten

38. Met betrekking tot de door verzoeker gevraagde toekenning van een rechtsplegingsvergoeding moet worden opgemerkt dat de Raad van State, gelet op de datum van het inleidend verzoeckschrift, daarover geen uitspraak mag doen. Het koninklijk besluit van 28 maart 2014 ‘betreffende de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van 12 januari 1973’ is, gelet op zijn artikel 9, slechts van toepassing op de annulatieberoepen ingediend vanaf 2 april 2014.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van het bestuurscollege van de Universiteit Antwerpen van 26 maart 2013 om de aan Jean Van Loock toegekende evaluatie ‘onvoldoende’ te handhaven.

2. De Raad van State verwerpt het beroep voor het overige.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 21 juni 2016, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren